

Foto: Pete Linforth, Pixabay.com, CC-o.

Har NATOs hemmelige hære terrorforbindelser?

Forfatter: Daniele Ganser

Daniele Ganser (født d. 29/8-1972, i Lugano) er en schweizisk historiker og fredsforsker. Direktør af Schweizisk Institut for Freds- og Energiforskning. Daniele Ganser blev kendt i Europa, i 2005, med bogen, „NATOs Secret Armies“, en tilpasset udgave af hans afhandling fra 2001. Siden har han bl.a. skrevet om NATO-landes officielle og hemmelige militære aktioner, som han beskriver, som værende i konflikt med international lov, og han har desuden skrevet om den samlede maksimalproduktion af råolie.

I en tid, hvor eksperter debatterer, hvorvidt NATO er i stand til at håndtere den globale „krig mod terror“, er der ny research, der insinuerer, at alliansens egen hemmelige historie har terrorismeforbindelser.

I Italien, d. 3. august 1990, bekræftede den daværende statminister, Giulio Andreotti, eksistensen af en hemmelig hær med kodenavnet „Gladio“ - det latinske ord for „sværd“ - inden for staten. Hans vidnesbyrd for senatets underudvalg, der undersøgte terror i Italien, sendte chokbølger gennem det italienske parlament og offentligheden, mens spekulation opstod om, hvorvidt denne hemmelige hær muligvis havde manipuleret med den italienske politik gennem terroraktioner.

Andreotti afslørede, at den hemmelige Gladio-hær havde været skjult i forsvarsministeriet som en undersektion af den militære efterretningstjeneste, SISMI. General Vito Miceli, en tidligere direktør

af den italienske militæretterretningstjeneste, kunne knapt nok tro, at Andreotti havde løftet sløret for hemmeligheden, og han protesterede:

”Jeg har siddet i fængsel, fordi jeg ikke ville indrømme denne superhemmelige organisations eksistens. Og nu kommer Andreotti og fortæller det til parlamentet!”

Ifølge et dokument udarbejdet af den italienske militæretterretningstjeneste i 1959 havde de hemmelige hære to strategiske formål: For det første at operere som en såkaldt „bliv tilbage“-gruppe i tilfælde af en sovjetisk invasion og at varetage en

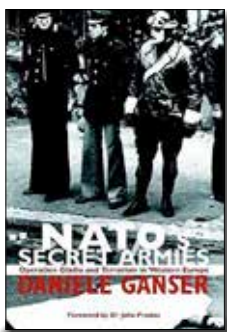
Denne tekst blev første gang offentliggjort på ISN Security Watch, den 15.12.2004 under følgende URL: <https://archives.globalresearch.ca/articles/GAN412A.html>. Licens: ©Daniele Ganser, GlobalResearch.ca

ISN-redaktørens note:

Denne rapport skrevet af Daniele Ganser er baseret på uddrag fra hans nyudgivne bog, „NATOs Secret Armies. Operation Gladio and Terrorism in Western Europe“, udgivet denne uge (19.11.2004, red.) af Frank Cass, London [1].

Bogen beskriver NATOs hemmelige operationer under den kolde krig. Researchen blev igangsat på baggrund af en historie, der forårsagede overskrifter i 1990, men hurtigt forsvandt og sikrede, at NATOs hemmelige hære - selv i dag - forbliver hemmelige.

Indtil nu har en fuld undersøgelse af NATOs hemmelige hære ikke fundet sted - en opgave som Ganser egenhændigt har påtaget sig og med succes.

Daniele Ganser: „NATO's Secret Armies: Operation GLADIO and Terrorism in Western Europe“ (Contemporary Security Studies) 1st Edition.

ISBN-13: 978-0714685007

ISBN-10: 0714685003

Kilder:

[1] Publisher: Routledge; 1 edition (February 5, 2005) ISBN-10: 0714685003 ISBN-13: 978-0714685007

guerillakrig i besatte territorier. For det andet at stå for indenlandske operationer i tilfælde af „nødsituationer“.

Den militære efterretningstjenestes opfattelse af, hvad der skabte en „nødsituation“, var veldefineret i Italiens kolde krig og havde fokus på at øge styrken af de italienske kommunist- og socialispartier, af hvilke begge havde opgaven at „svække NATO indefra“.

Felice Casson, en italiensk dommer, der i sine undersøgelser af højreekstrem terrorisme først opdagede den hemmelige Gladio-hær, og som havde tvunget Andreotti til at tage et standpunkt, fandt ud af, at den hemmelige hær havde forbundet sig med højreekstreme terrorister for at konfrontere „nødsituationer“.

Terroristerne, der blev leveret af den hemmelige hær, udførte bombeangreb på offentlige steder for derefter at skyde skylden på den italienske venstrefløj, og blev derefter beskyttet imod retsfølgelse af militæretterretningstjenesten.

„Man var nødt til at angribe civile, folket, kvinder, børn, uskyldige mennesker, ukendte, der intet havde at gøre med det politiske spil,“

forklarede højrefløjsterrorist Vincenzo Vinciguerra om den såkaldte „spændings-skabelses-strategi“ til Casson.

„Grunden var ret simpel. Meningen var at tvinge disse folk, den italienske offentlighed, til at ønske mere sikkerhed fra den italienske stat. Dette er den politiske logik, der ligger bag alle massakrer og ustraffede bombninger, for staten kan ikke straffe sig selv eller erklære sig ansvarlig for det, der er sket.“

Ingen kommentarer fra NATO eller CIA

Omfanget af, hvor meget NATO og den amerikanske efterretningstjeneste støttede brugen af terror i Italien med formål om at diskreditere den italienske venstrefløj under den kolde krig, er stadig genstand for undersøgelse. General Gerardo Serravalle, der mellem 1971 og 1974 var kommanderende i den italienske hemmelige hær, Gladio, bekræftede,

at den hemmelige hær „kunne skifte fra defensiv, post-invasionslogik til angreb, til borgerkrig.“

Det italienske senat valgte at være mere eksplicit og konkluderede i dets undersøgelse i 2000:

„Disse massakrer, disse bomber, disse militære aktioner var blevet organiseret og promoveret eller støttet af mænd inden for italienske statslige institutioner og - hvilket er blevet opdaget for nylig - af mænd med forbindelser til den amerikanske efterretningstjeneste.“

Siden opdagelsen af de hemmelige NATO-hære i 1990 har researchen i denne form for „bliv tilbage“-hære kun været i langsom udvikling pga. meget begrænset adgang til vigtige dokumenter, og pga. at både NATO og CIA nægter at udtale sig. D. 5. november 1990, fortalte en NATO-talsmand til nysgerrige pressefolk: „NATO har aldrig påtænkt guerillakrig eller hemmelige operationer.“

Næste dag indrømmede NATOs embedsmænd, at den forrige dags fornægtelse var forkert og tilføjede, at alliancen ikke ville kommentere på hemmelige militære sager.

D. 7. november briefede NATOs militære øverstbefalende i Europa, den såkaldte SACEUR - „Supreme Allied Commander Europe“, den amerikanske general, John Galvin, sammen med NATO's øverste civile leder, generalsekretær Manfred Wörner, NATOs ambassadør, bag lukkede døre.

„Siden dette er en hemmelig organisation, ville jeg ikke forvente besvarelsen af særligt mange spørgsmål,“

ræsonnerede en højtstående NATO-diplomat, der ønskede at forblive anonym. „Hvis der var nogle forbindelser til terrororganisationer, ville den slags information blive dybt begravet.“

Tidligere CIA-direktør William Colby bekræftede i sin erindringsbog, at etablering af hemmelige hære i Vesteuropa havde været et „stort program“ på CIAs dagsorden. Projektet startede efter 2. verdenskrig i total hemmelighed, og adgan-

Foto: Daniel Diaz fra Pixabay, CC-o.

gen til information blev begrænset til „den mindste klike overhovedet muligt bestående af de mest pålidelige mennesker i Washington og i NATO“ og i de berørte lande. Alligevel, i Italien i 1990, da den tidligere CIA-direktør, admiral Stansfield Turner, på TV fik et spørgsmål om Gladio, nægtede han at besvare nogen som helst spørgsmål om dette følsomme emne, og idet hans interviewer med respekt for terrorofrene insisterede, rev Standfield mikrofonen af i vrede og råbte: „Jeg sagde: „Ingen spørgsmål om Gladio!““, hvorefter interviewet var slut.

Protest fra EU

Hvis der havde været en sovjetisk invasion, så havde de hemmelige anti-kommunistiske soldater opereret bag fjendens linier ved at styrke og etablere lokale modstandsbevægelser i fjendens territorium, ved at evakuere piloter, der var blevet skudt ned og ved at sabotere besættelsesstyrkernes forsyningsinfrastruktur og produktionsapparat.

Ved opdagelsen af de hemmelige hære reagerede Europaparlamentet med hård kritik og mistænkte hærene for at have været involveret i manipulering og terroroperationer. „Dette Europa vil ikke komme til at have en fremtid,“ sagde den italienske repræsentant, Falqui, og åbnede debatten, „hvis det ikke er baseret på sandhed, på fuld gennemsigtighed i dets institutioner med henblik på de skumle sammensværgelser imod demokrati, der selv for nylig har vendt op og ned på mange europæiske staters historie.“

Falqui hævdede: „Der vil ingen fremtid være, mine damer og herrer, hvis vi ikke fjerner idéen om at have levet i en slags dobbeltstat - én åben og demokratisk - og én hemmelig og reaktionær. Det er derfor, vi ønsker at vide, hvor mange „Gladio“-netværker, der har været i de sidste år blandt EUs medlemslande.“

Størstedelen af EU-parlamentarikerne fulgte Falqui, og i en særlig resolution d. 22. november 1990 gjordes det klart, at EU „protesterer kraftigt imod, at et vist amerikansk militærpersonel ved SHAPE og NATO skulle have retten til at tilskynde Europa til at oprette et hemmeligt efterretnings- og operationsnetværk“, og kræver en „fuld undersøgelse af praksis, struktur, mål og alle andre aspekter af disse hemmelige organisationer eller af eventuelle undergrupperinger, samt deres ulovlige indblanding i interne politiske forhold i de berørte lande og af terrorproblemet i Europa.“

Hemmelige hære rundt omkring i Europa

Kun parlamenterne i Italien, Schweiz og Belgien havde dannet en særlig kommission til at undersøge den nationale hemmelige hær, og efter måneder - eller endda års undersøgelser - udgav de en offentlig rapport.

På basis af disse data og sekundære kilder fra adskillige europæiske lande bekræfter bogen, „NATOs Secret Armies“, for første gang, at de hemmelige netværker er spredt rundt i Vesteuropa, med særlig vægt på netværker i Tyskland,

Frankrig, Spanien, Portugal, Holland, Luxembourg, Belgien, Danmark, Norge, Italien, Grækenland og Tyrkiet, og at den strategiske planlægning foregik i Storbritannien og USA. Disse „bliv tilbage-hære“ blev koordineret internationalt af den såkaldte „Allied Clandestine Committee“ (ACC) og „The Clandestine Planning Committee“ (CPC), der har forbindelser til NATOs „Supreme Headquarters Allied Powers Europe“ (SHAPE).

Og de brugte dæknavne såsom „Absalon“ i Danmark, „P26“ i Schweiz, „ROC“ i Norge eller „SDRA8“ i Belgien. Interessant nok var der store forskelle fra land til land.

I nogle nationer blev de hemmelige hære kilder til terror, mens de i andre lande blev en sikkerhedsforanstaltning.

I Tyrkiet var „Counter-Guerrilla“ involveret i indenrigs terroraktioner og torturoperationer imod kurderne, mens Grækenlands „LOK“ deltog i 1967's militærstatskup for at forhindre en socialistisk regering.

I Spanien blev den hemmelige hær brugt til at støtte det fascistiske diktatur under Franco, og i Tyskland brugte højrefløjsterrorister den hemmelige hærers sprængstoffer i 1980-terrorangrebet i München.

I andre lande, heriblandt Danmark, Norge og Luxembourg, forberedte de hemmelige soldater sig på en eventuel besættelse af hjemlandet og deltog aldrig i indenlandske terror- eller manipulationsaktioner.

Set i kontekst af den stadige, såkaldte „krig mod terror“ bakker data fra undersøgelserne af Gladio op om den nøgterne indsigt i, at vestlige regeringer har ofret uskyldige borgeres liv og dækket over terrorhandlinger for at manipulere befolkningen.

Beskyldninger om, at NATO, Pentagon, MI6, CIA og europæiske efterretningstjenester havde forbindelser til terror, statskup og tortur i Europa, er selvfølgelig et ekstremt følsomt emne, og der er brug for fremtidige undersøgelser på området.

Trods en manglende officiel undersøgelse fra NATOs eller EUs side tackler igangværende internationale terrorundersøgelser denne svære opgave, og jeg håber at have taget det første trin med bogen, „NATOs Secret Armies“.